

Arrest

**nr. 57 315 van 3 maart 2011
in de zaak RvV X IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat K. VERSTREPEN, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 31 mei 2010 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 2 juni 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 22 oktober 2010.

1.3. Op 3 november 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 4 november 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Herat afkomstig te zijn. U bent een sjiitische Tadzjiek. In 1376 (komt overeen met 1997) bent u met H.(...) H.(...) (O.V. 6.628.537) gehuwd. Jullie hebben drie kinderen die eveneens in België zijn.

U werkte sedert het einde van de derde maand van 1388 (juni 2009) voor een bouwbedrijf en superviseerde er vijf metselaars. Echter, dit waren soennieten die uw gezag (of het gezag van een sjiit) niet aanvaardden. Bovendien was u ook nog eens jonger dan hen en werkten zij al veel langer in het bedrijf. Er groeiden spanningen tussen u en deze mannen. Een incident op de werf leidde tot het ontslag van twee van de arbeiders. Een twintigtal dagen na hun ontslag zijn deze personen u telefonisch beginnen te bedreigen. Op 28/12/1388 (19/03/2010) was u met uw gezin aan het eten toen een handgranaat naar jullie huis werd gegooid. Dit resulteerde enkel in stoffelijke schade. U bent dit bij de politie gaan rapporteren maar de autoriteiten deden verder niets met uw klacht. Men bleef u bestoken met dreigtelefoons. Op 13/01/1389 (02/04/2010) eisten de twee ontslagen werknemers 100.000 dollar. Indien u hen niet zou betalen, dreigden zij ermee uw dochter te ontvoeren. U bent de volgende dag klacht gaan indienen bij de politie. De dag daarop was u op weg met uw motorfiets toen u echter door een auto werd aangereden. U geraakte daarbij gewond aan uw rechterknie. Hierna werd u nogmaals gebeld: opnieuw eisten uw belagers een schadevergoeding voor hun ontslag. Omdat u vreesde voor uw leven en dat van uw familie besliste u dat het beter was Afghanistan te verlaten. Via Iran, Turkije en een u voorts geheel onduidelijke reisroute bent u naar België gereisd. Onderweg werd u gescheiden van uw vrouw en kinderen. Zij reisden verder zonder u. Op 31/05/2010 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en vroeg u asiel aan. Uw vrouw en kinderen waren toen al enkele weken in België.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar uw leven wordt bedreigd door de twee ontslagen arbeiders die op wraak zinnen. Op weg naar België vernam u zelfs dat uw vader door deze personen werd vermoord. Bovendien acht u de algemene situatie in uw regio van herkomst onveilig, reden waarom u de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de Afghaanse identiteitsbewijzen van u en uw gezinsleden voor. U bent ook in het bezit van de klacht die u op 14/01/1389 (03/04/2010) bij de politie heeft neergelegd.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u en uw vrouw doorheen jullie verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk hebben gemaakt.

Er dient immers te worden vastgesteld dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans van belang om uw werkelijke nood aan bescherming te kunnen inschatten.

Hoewel uit uw verklaringen is gebleken dat u de stad Herat enigszins kent, dient anderzijds te worden vastgesteld dat uw kennis op tal van punten zeer vaag en oppervlakkig is gebleken. Dit doet vermoeden dat u Herat al zeer geruime tijd geleden moet hebben verlaten. De vaststellingen tijdens het gehoor van uw echtgenote (zie onder) ondersteunen dit vermoeden.

Zo worden u tijdens het gehoor op het CGVS enkele namen van prominente personen in Herat voorgelegd. Van personen als M.(...) A.(...) (politiecommandant van Herat tot 2006 en net als u van Tadzjiekse origine) en J.(...) A.(...)(provinciaal hoofd van de politie tot november 2008) blijkt u nooit gehoord te hebben (CGVS, p.10,11). Dit is opmerkelijk. U weet voorts wél dat M.(...) de vorige burgemeester was maar u weet niet of hij al dan niet een Tadzjiek is (CGVS, p.11). Nochtans is etniciteit geen onbelangrijk gegeven in de Afghaanse samenleving, zoals uw asielrelaas overigens ook aangeeft.

Verder is uw kennis in verband met een aantal recente gebeurtenissen ontoereikend gebleken. Zo legde u vage verklaringen af toen het Commissariaat-generaal informeerde naar incidenten (bomexplosies, aanslagen en dergelijke) die er in de stad zijn geweest. Vooreerst kan u zich slechts drie incidenten herinneren. Twee daarvan worden ook nog eens door uw vrouw aangehaald. U zegt dat er in de maand assad van vorig jaar een zware bomaanslag was. U weet niet hoeveel slachtoffers te betreuren waren maar u meent zich te herinneren dat de politiechef van Herat, volgens u Q.(...) N.(...)

genaamd, één van de doden was (CGVS, p.11). Uw info is evenwel zeer fragmentarisch en onjuist. Begin augustus 2009 was er inderdaad een zeer zware aanslag: hierbij kwamen tien mensen om het leven, waaronder twee politieagenten. Echter, de politiechef waar u op doelt is niet de politiechef van uw stad. De man die slachtoffer werd van deze aanslag is K.(...) M.(...) I.(...), politiechef van het district Enjil. De door u genoemde Q.(...) N.(...) is geen politiechef maar een parlementariër uit Herat. Deze man is nog in leven, nam deel aan de voorbije parlementsverkiezingen en geraakte herverkozen. Verder heeft u weet van de bombardementen op Shindand. Dat er ook in de stad Herat honderden mensen op straat zijn gekomen om het geweld en de zinloze dood van 76 burgers aldaar aan te klagen, weet u dan weer niet (CGVS, p.12). Dit kan echter een inwoner van Herat moeilijk zijn ontgaan.

U weet verder dat een zoon van een dokter werd ontvoerd en herinnert zich (in tweede instantie) dat er vervolgens een staking van de dokters kwam. U weet echter niet of die staking één of meerdere dagen duurde en u meent dat alleen de dokters gingen staken (CGVS, p.9,10). Dit is niet correct: informatie die op het Commissariaat-generaal aanwezig is en die aan het administratief dossier werd toegevoegd, toont aan dat de staking in maart 2008 bijna twee weken duurde en dat vrijwel alle winkels en vele fabrieken zich na vier dagen hierbij aansloten. Dat u enerzijds wel vaagweg op de hoogte bent van deze bekende ontvoeringszaak maar anderzijds blijkt dat u niet op de hoogte bent van de concrete impact van deze gebeurtenis op het alledaagse leven in Herat, roept twijfels op bij de wijze waarop u deze kennis vergaard heeft. De ontvoeringszaak van G.(...) M.(...) M.(...), hoofd van provinciale mijn en industriedepartement, is u evenmin bekend.

Voorts weet u dat G.(...) Y.(...) tegen de overheid vocht en gedood werd, maar verder heeft u opvallend weinig informatie over deze nochtans zeer bekende man. U denkt dat hij door de autoriteiten werd gedood en u weet niet onder welke omstandigheden dit gebeurde. Dit is opmerkelijk: het is immers een bekend gegeven dat deze rebel om het leven kwam bij een Amerikaanse aanval. Als het Commissariaat-generaal u vraagt waarom hij werd vervolgd door de autoriteiten, stelt u vaagweg "dat hij naar de bergen was gegaan en van daaruit tegen de overheid streed" (CGVS, p.10). Voor welke incidenten en aanslagen deze man verantwoordelijk wordt gehouden, is u ook geheel onbekend (CGVS, p.10). Eveneens is het u onbekend waarom deze man zich tegen de overheid heeft gekeerd (CGVS, p.10). Dat u over de persoon die een dusdanig grote invloed had op de veiligheidssituatie in Herat slechts weinig informatie weet aan te brengen, is een opmerkelijke vaststelling. De kennis die u wel over deze Y.(...) bezit, lijkt overigens ingestudeerd. U zegt spontaan dat deze man in het dorp Syah Shah geboren is maar gevraagd in welk district dit dorp dan wel ligt, blijkt u dit niet te weten (CGVS, p.10). Gevraagd naar andere opstandelingen in de regio Herat, noemt u nog Q.(...) (CGVS, p.10) en S.(...) (CGVS, p.11) maar over deze personen blijkt u eveneens zeer weinig te weten.

Ook dient gewezen te worden op uw toch wel zeer opmerkelijke verklaringen betreffende uw loon in Afghanistan. U stelt een ongeschoolde metselaar te zijn die de stiel leerde bij zijn vader, nadien bij verschillende mensen werkte die een metselaar nodig hadden, een tijdje werkloos was en vervolgens aan de slag ging bij het bedrijfje waar u de problemen kende (CGVS p.6). Vreemd genoeg stellen zowel u (CGVS p.8) als uw echtgenote (CGVS p.7) dat u 800 tot 1000 dollar verdiende. Het gemiddelde loon in Afghanistan ligt immers rond de 50 dollar.

Voorts dient te worden opgemerkt dat de verklaringen van uw vrouw het vermoeden dat u sinds lang niet meer in Herat woonachtig bent alleen maar bevestigen. De kennis van uw vrouw over deze stad is dermate beperkt, dat er vrijwel geen enkel geloof aan kan worden gehecht dat jullie samen in Herat hebben gewoond. Zo beweren u en uw vrouw dat jullie tot voor kort in district 1 van Herat hebben gewoond. Echter, tal van plaatsen nabij jullie beweerde woonplaats of in Herat, kan uw echtgenote niet situeren. Over nabijgelegen Lycee Sultan zegt uw vrouw dat zij niet meer weet waar dat is (CGVS, p.6). Het voetbalstadion en omliggend park kan zij evenmin situeren "omdat vrouwen niet naar het stadion gaan" (CGVS, p.6) en hoewel zij weet dat er een universiteit is in Herat zegt zij zich niet te herinneren waar die (nochtans vlakbij uw wijk gelegen) universiteit is (CGVS, p.6). Gevraagd of u Baghi Murad kent, zegt ze dat ze inderdaad naar dit park ging ('Bagh' betekent 'tuin'), maar van de gelijknamige moskee heeft zij schijnbaar nog niet gehoord (CGVS, p.7). Het zeer bekende complex Mussalla met de minaretten kan zij evenmin situeren. Verder meent uw vrouw dat Chawki Cinema op een half uur lopen van bij u thuis is (CGVS, p.6). Als het Commissariaat-generaal vervolgens aan uw vrouw vraagt of Jada-i Lilami, de straat waar zij geregeld ging winkelen, verder van uw huis is dan Chawki Cinema, moet zij even nadenken vooraleer zij verkeerdelijk beweert dat Jada-i Lilami dichterbij is (CGVS, p.6). Volgens de aanwezige info is Chawki Cinema halverwege tussen jullie buurt en Jada-i Lilami. Het is niet geloofwaardig dat iemand die dertig jaar lang in Herat zou hebben gewoond deze stad niet beter zou kennen (CGVS, p.6).

Ook op andere punten is de kennis van uw vrouw ontoereikend gebleken. Over de algemene situatie in uw stad en regio is zij nauwelijks op de hoogte. De zeer bekende commandant Yahya, die tot voor kort grotendeels verantwoordelijk was voor de instabiele situatie in Herat, kent zij niet (CGVS, p.7). Gevraagd naar mensen met macht of invloed in de stad Herat moet zij het antwoord opnieuw schuldig blijven (CGVS, p.8). Gevraagd naar voorbeelden van incidenten geeft zij er twee die ook al door u werden aangehaald. Bovendien kan zij bijzonder weinig informatie kwijt over deze incidenten: terwijl u het had over een etnisch conflict in 1386 waarbij twee sjiiten werden gedood en waarbij u met eigen ogen zou hebben gezien hoe een man een been verloren had (CGVS, p.9), stelt uw vrouw dat zij niet weet waarom er een aanslag werd gepleegd en wie er werd geviseerd (CGVS, p.8). Verder weet uw vrouw niet waarom Ismael Khan van zijn gouverneursfunctie werd verwijderd en wat de reactie van de bevolking van Herat was. Dit is niet aannemelijk: uit de informatie blijkt dat er gevochten en geplunderd werd in de stad. Zeven aanhangers van Khan kwamen om het leven in gevechten met de ordetroepen. Een inwoner van Herat zal ongetwijfeld meer weten over dergelijke zaken.

Verder lijkt uw vrouw weinig op de hoogte van de algemene politieke en sociale situatie in haar beweerde land van herkomst. Zo meent uw vrouw dat de meeste Tadzjieken in Afghanistan ook sjiiten zijn (CGVS, p.5). Uzelf geeft terecht aan dat dit een kleine minderheid is: Tadzjieken zijn overwegend soennitische moslims. Verder weet uw vrouw dat de Hazara's sjiiten zijn maar zij heeft geen idee waar in Afghanistan die Hazarabevolking woont (CGVS, p.5). Een inwoner van Afghanistan zal wellicht weten dat Hazara's leven in provincies als Ghazni, Bamyan en Maidan Wardak (een gebied dat ook wel Hazarajat wordt genoemd). Voorts kent uw vrouw geen enkele van de nochtans zeer talrijke politieke partijen die Afghanistan telt (CGVS, p.9). Behalve Karzai en Dr Abdullah kent uw echtgenote geen enkele politicus of (voormalige) krijgssheer (CGVS, p.9). Zelfs Ahmad Shah Massoud, Tadzjiek én door Karzai erkend als nationale held, kent zij niet (CGVS, p.9). Tot slot beweren uw vrouw en uzelf dat jullie vorig jaar zijn gaan stemmen. Echter, u stelt dat jullie daarvoor naar het provinciehuis moesten gaan (CGVS, p.12) terwijl uw vrouw beweert dat jullie stemden in een politiekantoor waarvan zij niet kan zeggen waar dit ergens gelegen is (CGVS, p.8).

Bovenstaande vaststellingen tonen aan dat aan jullie beweerde verblijf in Herat geen geloof kan worden gehecht.

U legt enkele documenten voor die uw asielrelaas moeten ondersteunen. De taskara's van u en uw gezinsleden vormen geen bewijs voor jullie verblijf in Afghanistan. Gezien de vastgestelde bedrieglijkheid van uw herkomst uit Herat kan aan deze documenten geen waarde worden gehecht. Bovendien geeft de op het Commissariaat-generaal aanwezige informatie aan dat frauduleuze identiteitsdocumenten makkelijk verkrijgbaar zijn in Afghaanse steden of in Peshawar (informatie in het administratief dossier). De klacht die u bij de politie zou hebben neergelegd, kan uw relaas slechts ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen wat niet het geval is gebleken. Het medisch attest dat u in België verkreeg is evenmin van die aard dat het bovenstaande argumentatie vermag te weerleggen. U stelt dat hiermee bewezen wordt dat u in april van 2010 door een auto werd aangereden. De arts Dr. Van Den Hauwe stelt zich in zijn rapport van 24/06/2010 de vraag of het om een oude fractuur gaat. U legt geen huwelijksakte voor. Opmerkelijk is dat u enerzijds (CGVS p.3) stelt dat u effectief dergelijk document had maar dat jullie het zijn kwijtgeraakt, terwijl uw vrouw anderzijds (CGVS p.3) van mening is dat dergelijk document nooit heeft bestaan.

Er dient aldus te worden besloten dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u het deze instanties onmogelijk om een correct inzicht te krijgen over uw leefsituatie of herkomst, uw eventuele problemen en uw eventuele nood aan bescherming.

De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te onzeggen. Hedt feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen

Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5, 52, 57/6, 2° lid, 57/7ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 77 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (vluchtelingenverdrag), de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur, en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal zich met de stelling dat verzoeker misschien elders een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld heeft of zelfs de nationaliteit verworven heeft, louter baseert op vermoedens, er geen enkele bepaling in de wetgeving is die het beginsel 'veilig derde land' omvat of een recent verblijf als voorwaarde stelt opdat iemand als vluchteling kan worden erkend, verzoeker voldoende aantoonde dat hij een Afghaan is afkomstig uit Herat zodat zijn vervolgingsvrees en het risico op ernstige schade moeten beoordeeld worden ten aanzien van Herat, het aan de commissaris-generaal en niet aan verzoeker toekomt om te bewijzen dat verzoeker een andere dan de Afghaanse nationaliteit zou verworven hebben, zijn asielrelaas niet nagegaan werd, verzoeker in casu bewijzen aanbracht van zijn Afghaanse identiteit en zijn asielrelaas en volgens artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet zijn verklaringen op basis van zijn documenten aannemelijk en geloofwaardig moeten

bevonden worden, en bij de vraagstelling aan zijn echtgenote onvoldoende rekening werd gehouden met haar profiel van Afghaanse huisvrouw die instond voor de zorg van de kinderen, zelden buitenshuis kwam en ongeschoold is.

Aan het verzoekschrift wordt het document "Recent verblijf in asielbeslissingen" van UNHCR Brussel toegevoegd. Ter terechtzitting wordt een medisch attest ingediend waaruit blijkt dat verzoekers echtgenote wordt gevolgd (bespreking zie 2.7).

2.2. De Raad ziet vooreerst niet in hoe de artikelen 52 en 57/6, 2° lid van de vreemdelingenwet zouden kunnen geschonden zijn, aangezien de bestreden beslissing niet werd genomen op basis van deze artikelen maar wel op basis van artikel 57/6, 1° van de vreemdelingenwet dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te weigeren of toe te kennen. Verder is het de Raad niet duidelijk op welke wijze verzoeker het artikel 77 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 geschonden acht vermits dit artikel een overgangsmaatregel betreft voor asielzoekers die vóór 10 oktober 2006, zijnde de datum waarop de subsidiaire bescherming in werking trad, door de commissaris-generaal afgewezen werden als vluchtelingen, maar die een 'nietterugleidingsclausule' hadden gekregen, en verzoeker zich niet in deze situatie bevindt.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.5. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde verblijf in Afghanistan waardoor hij het de asielinstanties onmogelijk maakt een correct inzicht te verkrijgen over zijn werkelijke nood aan bescherming. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststelling dat (i) hoewel hij de stad Herat enigszins kent, zijn kennis op tal van punten zeer vaag en oppervlakkig is gebleken, (ii) hij ook zeer opmerkelijke verklaringen aflegde betreffende zijn loon in Afghanistan, (iii) de verklaringen van zijn vrouw het vermoeden dat hij sinds lange tijd niet meer in Herat woonachtig is alleen maar bevestigen, en (iv) zijn documenten bovenstaande appreciatie niet kunnen weerleggen.

2.6. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

2.7. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, wordt hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus niet geweigerd omwille van het 'vermoeden' dat hij in een ander land een reëel verblijfsalternatief of zelfs de nationaliteit verworven heeft, doch wel omdat hij zijn afkomst uit Herat niet aannemelijk maakt en hij de commissaris-generaal hierdoor in de onmogelijkheid stelt zijn eventuele nood aan internationale bescherming in te schatten.

Waar verzoeker aanhaalt dat de commissaris-generaal heeft nagelaten het asielrelaas van verzoeker en zijn vervolgingsvrees na te gaan omdat hij zijn recent verblijf in Herat niet aannemelijk heeft gemaakt, wijst de Raad erop dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. Hiertoe kan de overheid, bevoegd om over een asielaanvraag te beslissen, onder andere nagaan of degene die zich vluchteling verklaart werkelijk afkomstig is uit het land en de streek die hij beweert recent te zijn ontvlucht. Het is bijgevolg niet onredelijk dat die overheid, zelfs wanneer de asielzoeker een document kan overleggen waaruit zijn herkomst zou blijken, de kennis van betrokkene over de streek toetst.

In casu werd in de bestreden beslissing uitgebreid gemotiveerd dat verzoekers kennis omtrent prominente personen in Herat en recente gebeurtenissen ontoereikend is, hij opmerkelijke verklaringen over zijn loon in Afghanistan aflegde en ook de kennis van zijn echtgenote het vermoeden dat verzoeker sinds lange tijd niet meer in Afghanistan/Herat geweest is bevestigt, en verzoeker slaagt er niet in deze pertinente motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Immers, verzoeker beperkt zich tot het verweer dat zijn vrouw huisvrouw was die voor de kinderen zorgde, zelden buitenshuis kwam en ook nog laaggeschoold is, doch toont niet aan dat er onvoldoende rekening werd gehouden met haar profiel. Uit de lezing van het gehoorverslag van verzoekers echtgenote blijkt dat, naast enkele vragen over politiek, haar voornamelijk eenvoudige vragen werden gesteld over haar directe leefwereld, met name omtrent omliggende buurten, scholen en moskeeën, televisiekanalen -en programma's, bevolkingsgroepen, verkiezingen en incidenten. In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat verzoekers echtgenote, die haar ganse leven in Herat zou hebben gewoond en die blijkens de verklaringen van verzoeker het huis uit mocht om te gaan winkelen en ook mocht stemmen (CGVS, gehoor p. 12), het bij haar woonplaats nabij gelegen Lycee Sultan, het voetbalstadion, het park en de universiteit niet kan situeren hoewel zij van het bestaan ervan op de hoogte is, zij de moskee Baghi Murad niet kent, zij het zeer bekende complex Mussalla niet kan situeren, zij Jada-i Lilami, de straat waar ze regelmatig ging winkelen, verkeerdelijk dichterbij haar huis dan Chawki Cinema situeert, zij slechts twee incidenten kan aanhalen waarover zij dan nog zeer vaag blijft, en zij ook weinig op de hoogte is van de algemene politieke en sociale situatie in haar beweerde land van herkomst. Hierbij merkt de Raad nog op dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat het gebrek aan kennis van zijn echtgenote over hun woonplaats, waar zij heel haar leven zou hebben verbleven, kan worden verklaard door psychische problemen waarvoor zij, blijkens het medisch attest ter terechtzitting ingediend, wordt behandeld, temeer uit het gehoorverslag niet blijkt dat verzoekster problemen kent/kende en daardoor geen coherente verklaringen zou kunnen afleggen. Dit blijkt overigens ook niet uit het medisch attest, dat derhalve geen ander licht kan werpen op de vaststellingen. Vermits verzoeker zijn verblijf in Herat niet aantoonbaar maakt, maakt hij ook de voorgehouden vervolgingsfeiten die in Herat zouden hebben plaatsgevonden niet aannemelijk en kan aan de "originele" klacht die hij bij de politie van Herat zou hebben ingediend geen objectieve bewijswaarde worden toegekend.

2.8. Waar de verzoeker betoogt dat uit artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet kan afgeleid worden dat indien de asielzoeker geen documenten voorbrengt die zijn verklaringen kunnen staven, zijn verklaringen toch geloofwaardig kunnen bevonden worden indien aan de voorwaarden van voornoemd artikel voldaan is, en hij in casu bewijzen aanbrengt van zijn Afghaanse identiteit en asielrelaas en op basis van deze documenten zijn verklaringen aannemelijk en geloofwaardig moeten worden bevonden, benadrukt de Raad dat de voorgelegde taskara enkel zijn identiteit aantoonbaar maakt en zijn Afghaanse nationaliteit, en aan documenten slechts objectieve bewijswaarde kan worden toegekend indien een

waarheidsgetrouw relaas wordt ondersteund. Vermits verzoeker middels zijn verklaringen en deze van zijn echtgenote zijn afkomst en verblijf in Herat niet aannemelijk maakt, kan aan de "originele" klacht, ingediend bij de politie van Herat evenmin objectieve bewijswaarde worden toegekend. De Raad wijst er verder op dat ook aan de identiteitsdocumenten slechts relatieve bewijswaarde kan worden toegekend nu uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat frauduleuze identiteitsdocumenten gemakkelijk verkrijgbaar zijn in Afghaanse steden of in Peshawar. Verzoekers algemene verwijzing naar een artikel van UNHCR Brussel wijzigt niets aan voorafgaande vaststellingen.

2.9. Uit het aangetoonde gebrek aan kennis over Herat kon de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aldus afleiden dat verzoeker niet het bewijs levert van zijn beweerde afkomst uit Herat zodat er ook geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden vervolgingsfeiten die zich aldaar zouden hebben afgespeeld. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebrachte asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.10. De Raad wijst er verder op dat de nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats, doch het is aan de betrokkene zijn nationaliteit en zijn verblijf in een bepaalde regio aannemelijk te maken. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen. Voorts wijst de Raad op artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet waaruit afgeleid dient te worden dat regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie in het land van herkomst in aanmerking dienen genomen te worden bij de beoordeling voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade. Derhalve is het noodzakelijk dat verzoeker zijn afkomst uit Herat aannemelijk maakt zodat kan worden nagegaan of hij nood heeft aan internationale bescherming.

2.11. Elke aanvraag voor subsidiaire bescherming dient individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Zoals bepaald in paragraaf 205 van het UNHCR *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status* is het de plicht van de asielzoeker de waarheid te vertellen en alle pertinente informatie aan te brengen betreffende hemzelf en zijn verleden opdat de onderzoeker in de mogelijkheid wordt gesteld alle relevante feiten te beoordelen. Vermits verzoeker geen duidelijkheid schept over zijn verleden en de hieraan verbonden verblijfplaatsen in of buiten Afghanistan, stelt hij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en derhalve ook de Raad in de onmogelijkheid zijn beschermingsnood correct te beoordelen.

2.12. Verzoeker toont niet concreet aan op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie maart tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. SMETS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. SMETS

M.-C. GOETHALS